

På denne baggrund og i lys af de almindelige bestræbelser for en mere hensigtsmæssig opgave- og byrdefordeling mellem stat og kommuner synes en almindelig forenkling af reglerne om offentlig støtte til institutionsbyggeri at trænge sig på. Hertil kommer, at en ændring af de gældende regler vil være en naturlig konsekvens dels af de foreslåede regler i øvrigt i dette lovforslag dels af de regler på det sociale område, der er gennemført ved lov af 19. juni 1974 om social bistand.

1. Som tidligere nævnt er den maksimale lånegrænse i *lov om realkreditinstitutter* 80 pct. for den overvejende del af boligbyggeriet, medens den for det almenyttige boligbyggeri samt for visse institutionsbyggerier er 75 pct. Denne lånegrænse kan dog forhøjes, såfremt lånet foruden ved panteret tillige sikres ved stats- eller kommunegaranti eller anden uomtvistelig god sikkerhed.

En sådan adgang til forhøjelse af belåningen mod supplerende sikkerhedsstillelse er for så vidt et fremmedelement inden for realkrediten, der er baseret på ejendommenes panteværdi i handel og vandel. Adgangen til supplerende sikkerhed kan føres tilbage til overgangen fra det støttede byggeris finansiering med statslån til statsgaranterede lån, hvor der i lov af 27. december 1958 om boligbyggeri blev hjemlet en sådan garantiordning for de lån, der blev optaget i de særlige institutter, som blev godkendt i medfør af 1958-loven. Ved realkreditreformen i 1970 måtte garantiadgangen udvides til at omfatte lån i alle 4 godkendte enhedsprioriteringsinstitutter. Disse ville ellers få forskellig status.

Med den i dette lovforslag foreslåede finansieringsordning for det støttede almenyttige boligbyggeri, der forudsætter realkreditbelåning op til højst 74 pct. af værdien, bortfalder for dette byggeris vedkommende det hidtidige behov for finansieringsmulighed i realkreditinstitutterne ud over de normale maksimale lånegrænser mod supplerende sikkerhedsstillelse. Ud fra almindelige reale betragtninger synes det derfor mest hensigtsmæssigt om også adgangen til forhøjet belåning af institutionsbyggeriet nu blev fjernet fra realkreditloven, ikke mindst på baggrund af institutionsbyggeriets offentlige karakter. Sikkerheden for lånene i disse ejendomme beror i væsentligt

omfang på statens eller kommunernes indflydelse og støtte til institutionernes drift. I det samtidig fremsatte forslag til lov om ændring af lov om realkreditinstitutter er denne linje foreslået fulgt.

2. I *lov af 19. juni 1974 om social bistand* er reglerne om

daginstitutioner for børn,
daghjem og dagcentre,
plejehjem og
beskyttede boliger

nu samlet i lovens kap. 16.

Reglerne bygger i vidt omfang på tidligere regler i sociallovgivningen. Dog slås det nu fast, at det er kommunalbestyrelsens ansvar at sørge for, at der findes det nødvendige antal pladser, og kommunalbestyrelsen har pligt til at påse, at planerne er i overensstemmelse med retningslinier, der er udarbejdet af socialministeren.

For ophold m. v. i daginstitutioner, daghjem og dagcentre ydes betaling efter regler eller retningslinjer, der fastsættes af socialministeren. For betaling af ophold i plejehjem gælder regler i lovens §§ 84-85. Beboerne i beskyttede boliger skal betale en leje fastsat af det sociale udvalg efter retningslinjer, der er udarbejdet af socialministeren under hensyn til reglerne i lovgivningen om boligsikring. Af kommunernes udgifter til drift af disse institutioner og boliger refunderer staten 50 pct., jfr. lovens § 133, stk. 1.

Institutionerne og boligerne kan oprettes og drives af en eller flere kommuner eller som selvejende institutioner, med hvilke kommunalbestyrelsen indgår overenskomst.

På baggrund af disse bestemmelser i bistandsloven vil det give den klareste og enkleste afgrænsning af opgave- og byrdefordelingen mellem stat og kommune, at det er en kommunal opgave at sikre finansieringen af de pågældende institutioner og boliger, og at der ikke tillige kan opnås statslig bistand til finansieringen efter regler i boligbyggeriloven. Hertil kommer den administrative besparelse, der vil følge af, at sager vedrørende tilvejebringelse af sådanne boliger ikke — foruden i kommunerne — tillige skal behandles i boligministeriet.

For så vidt angår *de egentlige institutioner*, er der alene tale om en videreførelse af den hidtidige udvikling, jfr. ovenfor. Bortset fra daginstitutioner for børn, der integreres i